

23 Δεκεμβρίου 2024

Ιερομόναχος Χρυσόστομος Λαυριώτης (1856 - 23 Δεκεμβρίου 1908)

Το φως του ήλιου είδε

στη Μάδυτο της Α. Θράκης το 1856. Οι γονείς του ήταν πάμφτωχοι αλλά

ευσεβέστατοι. Μικρός ακολούθησε τον πατέρα του στα Ιεροσόλυμα, που εργαζόταν εκεί ως ξυλουργός, όπου έμαθε τα πρώτα του γράμματα και αγάπησε τον μοναχισμό. Το 1870 ήλθε στο Άγιον Όρος κι έμεινε επί διετία στο Διονυσιάτικο Κελλί του Ευαγγελισμού της Θεοτόκου στις Καρυές, όπου μόναζε ο κατά σάρκα αδελφός του ιερομόναχος Ευγένιος. Ο Ευγένιος τον παρέδωσε στον σχολάρχη τότε της Αθωνιάδος Κοσμά Λαυριώτη (+1903). Μετά διετή δοκιμασία τον έκειρε μοναχό και το 1877 τον έστειλε να φοιτήσει στη Θεολογική Σχολή της Χάλκης, από την οποία αποφοίτησε αριστούχος. Παρά το ότι του προσφέρθηκαν υψηλές θέσεις επέστρεψε στην αγαπητή του Λαύρα, «μη ανταλλάξας, κατά την παράδοσιν των Λαυριωτών, τον καλογερικόν σκούφον με την αρχιερατικήν μίτραν».

Διετέλεσε καθηγητής και σχολάρχης της Αθωνιάδος Σχολής, αρχιγραμματεύς της Ιεράς Κοινότητος του Αγίου Όρους, αρχιγραμματεύς, προϊστάμενος και επίτροπος της μονής του, αντιπρόσωπος στην Ι. Κοινότητα, βιβλιοθηκάριος, συντάκτης του καταλόγου των χειρογράφων και δόκιμος συγγραφέας. Διακρίθηκε για τη σπάνια νοημοσύνη του, την άρτια μόρφωσή του, τη μουσικογνωσία και καλλιφωνία του. Πρεσβύτερος χειροτονήθηκε από τον στενό του φίλο πατριάρχη Ιωακείμ τον Γ΄ από τότε που ήταν μητροπολίτης Θεσσαλονίκης. Κατευοδώνοντάς τον για την επάνοδό του στον Οικουμενικό Θρόνο του έλεγε στον ιερό ναό του Πρωτάτου: «Ανέρχεσαι εις νέαν τινα Ιερουσαλήμ της Εκκλησίας και του Γένους, του παθείν υπέρ αυτών, μη επιλάθου, Παναγιώτατε Δέσποτα, μη και το Άγιον Όρος, το οποίον εις κατοικίαν ηρετίσω, το οποίον ειλικρινώς ηγάπησας και αγαπάς και του οποίου τα όντως βασι-λικά και εκκλησιαστικά δίκαια, είπερ τις και άλλος, Συ οίδας γεραίρειν και κρατύνειν».

Δυστυχώς το έργο του το διέκοψαν βέβηλα χέρια αγνώστων. Πηγαίνοντας με το ζώο από τις Καρυές στη Μ. Λαύρα, για τις εορτές των Χριστουγέννων, στο λιθόστρωτο πλησίον της μονής Ιβήρων φονεύθηκε πυροβολούμενος. Ήταν 23.12.1908. Ο ξαφνικός θάνατός του, και τόσο αποτρόπαιος, λύπησε τους πάντες πολύ. Ο υποτακτικός του μοναχός Κοσμάς Λαυριώτης έγραφε προς την αδελφότητα των Ιωσαφαίων στα Καυσοκαλύβια: «Ως βροντή μοι εφάνη η απαισία είδησις της δολο-φονίας του σεβαστού μου Γέροντος, διότι ανεξήγητόν μοι φαίνεται να πέση θύμα κακούργων χειρών τοιούτος άνθρωπος ενάρετος και χρήσι-μος εις την Μονήν και εις το Άγιον Όρος, και εις το έθνος και εις την Εκκλησίαν. Κρίμα εις την Λαύραν, κρίμα εις το Άγιον Όρος ...».

Σε νεκρολογία της εφημερίδος Εκκλησιαστική Αλήθεια μεταξύ άλλων αναφέρεται ο Προηγούμενος Χρυσόστομος Λαυριώτης ως μετριόφρων, απέρिटτος, ανεπιτήδευτος, πολύγνωσος, ευθυκρισής, αντιληπτικός, νοήμων, πράος, ήπιος, ατάραχος, αόργητος, δίκαιος, χρηστός: «Απετέλει τω όντι τον κόσμον (κόσμημα)

του Αγίου Όρους ... είχε κατακτήσει την αγάπην και εκτίμησιν πάντων των μοναχών και λαϊκών του ιερού Άθωνος, μηδ' αυτών των δι' ανθρωπίνην έλλειψιν και διάφορον αντίληψιν αντιπάλων αυτού εξαιρουμένων, ειδότην τιμάν και θαυμάζειν την αρετήν του ανδρός». Κατά τον αρχιμανδρίτη Χριστόφορο Δοχειαρίτη: «Ο αείμνηστος Χρυσόστομος καθ' όλον αυτού τον βίον διεκρίθη επί χρηστότητι βίου, επί σεμνή μοναχική πολιτεία επί μειλιχιότητα, επί ακριβεί εκτελέσει των χριστιανικών και μοναχικών αυτού καθηκόντων, επί ακραδάντω πίστει εις τον Σωτήρα και Θεόν ημών». Κατά τον Γέ-ροντα Παύλο Λαυριώτη, ο Προηγούμενος Χρυσόστομος υπήρξε «μία προσωπικότητα με αρετή, ήθος, χαρίσματα και αξία».

Πηγες - Βιβλιογραφία:

Εφ. Εκκλησιαστική Αλήθεια, έτος κθ', 1/10.1.1909, σ. 8. Χριστοφόρου Κτενά αρχιμ., Η σύγχρονος Αθωνιάς Σχολή και οι εν αυτή διδάξαντες από του 1845-1916, Αθήναι 1930, σσ. 60-65. Μανουήλ Γεδεών, Αποσημειώματα Χρονογράφου, Αθήναι 1932, σ. 328. Παύλου Λαυριώτου μοναχού. Προηγούμενος Χρυσόστομος Λαυριώτης (1856-1908), Αθήνα 1994.

Πηγή: Μοναχού Μωυσέως Αγιορείτου, Μέγα Γεροντικό εναρέτων αγιορειτών του εικοστού αιώνας Τόμος Α' 1901-1955 , σελ.95-97, Εκδόσεις Μυγδονία, Α' Έκδοσις, Σεπτέμβριος 2011.